

Mikaela Bley

Déšť smývá stopy

motto

psychologický thriller

Děšť smývá stopy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Mikaela Bley

Děšť smývá stopy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

motto

Mikaela Bley

Déšť smývá stopy

Praha 2017

Přeložila Vendula Nováková

Published by arrangement with Prava i Prevodi
and Lennart Sane Agency AB.

Copyright © Mikaela Bley, 2015

Translation © Vendula Nováková, 2017

Cover photography © Tomáš Vavřík, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-267-0860-5

ISBN e-knihy 978-80-267-0872-8 (1. zveřejnění, 2017)

Tento příběh je smyšlený. Zdůrazňuji, že veškeré události a postavy jsou výtvořem mé fantazie. Pokud snad připomínají skutečné události a souvislosti, jde pouze o shodu okolností. Dovolila jsem si však do děje zakomponovat skutečná místa a několik veřejně známých osobností, aby byl příběh co nejuvěřitelnější. Snažila jsem se to udělat s citem a doufám, že se mi to podařilo. Některé pasáže v knize se zakládají na pravdě, ale změnila jsem jisté podrobnosti.

Dagovi – chci být stále po tvém boku

Prolog

Znovu se v posteli obrátila na druhý bok. Nemohla spát. Neudržela nohy v klidu.

Zírala do zdi. Zavřela oči, ale po několika vteřinách je zase otevřela. Přetáhla si polštář přes hlavu, snažila se ty hlasy vytěsnit, ale marně.

Hlasy stále sílily.

„Omlouvám se,“ zašeptala.

Rozsvítila lampičku na nočním stolku, vyklouzla z postele a zamířila k psacímu stolu. Vysunula horní šuplík a vytáhla z něj několik voňavých gum. Srdíčka, hvězdičky, jahůdky. Roztrhla vejpůl gumu ve tvaru králíčka a nacpala si oba kousky do uší.

Opět se uložila do postele. Zhasla lampičku. Po tvářích jí stékaly slzy a ona šeptala:

*„Duše má Tě velebí, Pane Bože na nebi.
Nic se noci nebojím, protože jsem dítětem Tvým.
Před vším zlým mne, Pane, chraň
a vždy Tvá se vůle staň.“*

Pátek 23. května

Ellen 20.25

Ellen se podívala na hodiny v pravém horním rohu monitoru. Do posledních večerních zpráv zbývaly ne celé dvě hodiny.

„Zábavní park v Kristianstadu je už úplně zatopený,“ zavolal kolega do otevřeného prostoru redakce. „Podle odborníků už chybí jen pár milimetrů a celé město se ocitne pod vodou.“

Jeden reportér se rozběhl ke svému stolu. Večerní redaktor je informoval, že ve Vagnhäradu došlo k sesuvu půdy kvůli silnému dešti, který zasáhl celé Švédsko.

Nepřízeň počasí. Ellen už toho měla plné zuby.

V kuchyňce se ve frontě na kávu potkávali kolegové, kteří už dávno pracovali přesčas, a v režii probíhala porada vedení redakce.

Vedle Ellen seděl kolega Leif, pojídal večeri z průhledné plastové dózy a ťukal přitom ukazováčkem do klávesnice.

Když před čtyřmi lety Ellen nastoupila do televizní stanice TV4, představovala si stylové a moderní

pracoviště, ale redakce vypadala jako jakýkoli jiný open space. Stísněné bílé přepážky s psacími stoly, u stropu hučící vzduchotechnické potrubí a zářivky, které odhalovaly v obličejích každičký pór. Od rána do noci to tu bylo cítit jídlem ohřátým v mikrovlnce. Jediné, čím se redakce TV4 od jiných pracovišť lišila, byl hojný výskyt celebrit mezi úzkými přepážkami. V počtu si nezahlazily s poletujícími octomilkami. Úroveň hluku asi také byla o fous vyšší než na centrále pojišťovny sídlící v sousedním domě na stockholmské ulici Tegeluddsvägen.

Ellen mrkla na televizní obrazovku, která se na psacím stole tísnila vedle monitoru počítače. Díval se na ni rozesmátý David Hellenius, zatímco právě vítal diváky ve studiu *StarDance*. Připomněla si, že musí odmítnout účast na rodinném dni TV4 v zábavním parku Gröna Lund. Mezi všemi těmi šťastnými rodinkami s dětmi oblepenými barevnými vstupními náramky na atrakce by si připadala jako kůl v plotě.

Otevřela svou reportáž, která půjde dnes večer do vysílání, pojednávala o vraždě osmnáctileté dívky z Tumby.

Byl to dlouhý den. Jako reportérka krimi zpráv neměla pevnou pracovní dobu, pracovala, když bylo třeba, a protože byla relativně mladá a doma na ni nikdo nečekal, pracovala opravdu hodně.

Roztrásla se zimou a zapnula si cvočky na černé kožené bundě. Celý den litovala, že se neoblékla tepleji. Se šaty, holýma nohama a krátkou bundou to opravdu nedomyslela, ale kdo mohl čekat, že na konci května bude jen osm stupňů? Měla téměř pochopení

pro diváky, kteří jim volali a stěžovali si na počasí, ačkoli stanice TV4 o počasí nerozhodovala, pouze se ho snažila předpovídat.

Toužila po domově a horké vaně. Zapálila by si svíčky s ovocnou vůní. Přečetla by si poslední číslo *Vanity Fair*, které na ni doma čekalo.

Přeházela na stole všechny papíry a noviny a snažila se najít sluchátka, aby nemusela poslouchat okolní hluk. Jednou si ten svůj nepořádek uklidí. Možná v pondělí. Nový týden, nové možnosti, jak si pokaždé říkávala, a vydrželo jí to zhruba do úterý. Maximálně do středy.

Sluchátka nenašla. Otočila tedy knoflíkem na ovládnání hlasitosti doprava a spustila přehrávání.

Pokaždé když se zahlédla na obrazovce, přepadly ji stejné pocity. Zaskočilo ji to, i když už by na sebe dávno měla být zvyklá.

Zastavila přehrávání, několikrát se zhluboka nadechla a dívala se dál.

Po pár vteřinách se však na obrazovce objevila aktuální zpráva tiskové agentury.

Jeden mrtvý při přestřelce na Malém náměstí v Malmö.

„Redakce v Malmö si bere to střelení na starost,“ zavolal vedoucí redakce, ještě než Ellen vůbec stihla na odkaz kliknout.

Smrt. Útočila na ni ze všech stran. Ale Ellen to tak sama chtěla.

Zatímco Ellenini kamarádi v dospívání seděli přilepení u stanice MTV a celé hodiny čekali, až zahrají jejich oblíbený videoklip, Ellen se prokousávala dokumentárními filmy o vraždách a vrazích. Vystříhovala si úmrtní oznámení, články o lidech, kteří

nezemřeli přirozenou smrtí. Četla si o tragických nehodách. Tato otřesná témata jí pomáhala odvádět pozornost od sebe samé.

Jako krimi reportérka byla nucena přemýšlet o smrti dennodenně. Podle své psycholožky by si měla najít jinou práci, prý je smrtí posedlá až příliš. Měla by prolomit zaběhnutý stereotyp. Psycholožka tvrdila, že se Ellen paktuje s nepřítelem. Takhle přesně to možná nenazvala, ale Ellen si to tak vyložila. Každopádně se nechová rozumně, to jí bylo jasné.

„Ellen!“

Okolní šum prořízl hluboký hlas s jihošvédským přízvukem. Hlas, který znala až příliš dobře. Okamžitě se jí rozbušilo srdce rychleji.

Vzhledla a zdráhavě se na něj podívala.

„Můžeš, prosím, na chvílku sem?“ řekl a mávl na ni.

Od minulého týdne, kdy se stal vedoucím redakce, na ni promluvil poprvé. A poprvé od té chvíle před rokem, kdy jí bez vysvětlení dal košem.

Ellen vstala ze svého místa a nejistým krokem se vydala k jeho stolu. Spílala si, že je tak nervózní, a snažila se soustředit na cíl, vyhlédla si pevný bod, květiny na recepčním pultě za Jimmym.

Bývalý šéf byl v redakci jediný, kdo měl vlastní kancelář. Jimmy se rozhodl přestěhovat do otevřeného prostoru k ostatním a stát se „jedním z týmu“. Ale nikoho tím neoklamal. Na to místo ho jmenovali, aby provedl čistku. To bylo jasné všem. Prý se budou natáčet lepší zprávy, ušetří se peníze a čísla sledovanosti stoupnou až do nebes. Jimmy nedávno vyhodil většinu zaměstnanců konkurenčního kanálu a od té doby se mu přezdívalo Řezník.

Ellen si z drdolu na hlavě vytáhla tužku a dlouhé tmavé vlasy se jí rozletěly po zádech.

„Ahoj, dobře že jsi tu,“ kývl, letmo se na ni podíval a opět se ponořil do svého MacBooku. „Jen odešlu tenhle mail.“

Jimmyho stůl byl prázdný až na nedopitý hrnek kávy. Černé. A na firemní časopis s jeho podobiznou na obálce. Jinak ani jedna fotka. Ani jedna osobní věc.

Stejně jako na jejím vlastním stole.

V ústech jí vyschlo.

Nenápadně si ho ze strany prohlížela, zatímco psal na počítači. Vždycky měla slabost pro muže s velkým nosem. Měl vystouplé lícni kosti a tmavé vlasy ostříhané nakrátko.

„Tak, a je to. Promiň, že jsem tě nechal čekat,“ omluvil se s úsměvem.

Působil sebevědomě a ona si vůči němu připadala tak nejistá.

„Ellen, jaké máš kontakty s policií?“ zeptal se a pohodlně se opřel.

„Dobré. Proč se ptáš?“

„Protože ty přece máš na starost krimi, že ano?“

„Ano,“ odpověděla zmateně.

Jimmy si prohrábl vlasy, podíval se na monitor a pak na ni. „Co víš o té pohřešované holčičce?“

„Cože?“ Ellen ucukla, jako by ji ta slova spálila.

Jimmy jí ukázal mail.

Přestože celé její tělo vzdorovalo, naklonila se a četla:

Osmiletá dívka beze stopy zmizela...

Písmena se jí slévala před očima.

„Tohle je přesně to, co diváci chtějí. *Syndrom pohřešované hezké holky*, však víš. Přichází to jako na zavalanou.“ Plácl rukou do stolu, jako by se mu právě povedla trefa do černého.

Ellen zamrkala a pokoušela se soustředit.

Jimmy pokračoval: „Takovéhle téma přesně potřebujeme. Osobní. Dojemné. Nemůžeme informovat jen všeobecně, musíme být konkrétní. Chápeš? Aby se v tom diváci citově angažovali.“

V Ellen už to probudilo pocitů dost. Jako by ji někdo udeřil přímo do břicha. A jako by ji do rukou bodalo tisíc jehliček.

„Zmizela odpoledne z Královské tenisové haly. Dnes odpoledne. Musíme se do toho hned pustit. Chci, abys...“

Ellen zavrtěla hlavou. „To se stalo dnes?“

„Ano, dnes odpoledne.“

Ellen se narovнала a pokoušela se dostat do plic trochu kyslíku, ale tlak na hrudi jí v tom bránil. „Tys viděl její fotku?“ zeptala se a dala hněvu volný průchod.

„Jak to myslíš?“

„Nazval jsi to *syndrom pohřešované hezké holky*. Takže je pěkná?“

Jimmy poodjel s židlí od stolu. „Předpokládám, že chápeš, co mám na mysli,“ odvětil a vstal. „Tak se tomu prostě říká.“

„Jo, já vím, to mi věř. Přesněji spíš *syndrom pohřešované hezké bílé holky*. Protože předpokládám, že je to běloška? To už sis určitě zjistil, ne?“ Snažila se zamaskovat, jak těžce se jí dýchá.

Jimmy neodpověděl a sehnul se pro svou tašku na notebook.

„Možná taky doufáš, že ji potkalo něco opravdu strašného?“ Ellen se nedokázala udržet. „Že ji někdo znásilnil? Nebo třeba že se utopila? Ze všeho nejlepší by asi bylo, kdyby ji někdo rozsekal na kusy. Čím víc kusů, tím štvatnější materiál. Chápeš vůbec, že se tu bavíme o osmileté holce?“

Jimmy se rozhlédl. Když pochopil, že je celá redakce poslouchá, ztišil hlas.

„Máš za úkol to zjistit. Chci, abychom u toho byli hned od začátku.“ Zaklapl notebook.

„Od začátku...“

„Jo. Od začátku,“ zopakoval a obrátil se k ní. „A víš co? Koukej si dát do pořádku svoje kontakty na policii, protože jako reportérka krimi zpráv už bys na tom měla dávno dělat.“

Ellen si otřela pot z čela. „Ale tohle není nic pro zprávy na TV4...“ On jí přece nebude vykládat, jak má dělat svou práci. „Možná si myslíš, že nastoupil do nějakého bulváru, ale...“

„V tom s tebou souhlasím,“ přerušil ji. „Žádná událost to ještě není. Zatím. Ale brzy možná bude a já chci, abychom o tom vysílali jako první. Nemůžeme si dovolit vyčkávat a informovat o dění až jako poslední. To my vytváříme události.“ Zastrčil notebook do tašky.

Ellen teď cítila bodání jehliček po celém těle. Přesně věděla, jak tohle dopadne.

„Co si počneme, jestli nebude dost hezká?“ nedala si pokoj.

„No tak, jestli se ti to nelíbí, přidělím to někomu jinému z redakce.“

Jimmy si dal tašku do podpaží a unaveně se na ni podíval. „Jen jsem si myslel, že...“

„Já to udělám,“ skočila mu do řeči.

„Fajn.“ Jimmy už byl na cestě k výtahům.

„Smrt, smrt, smrt,“ šeptala si Ellen, když zmizel z doslechu.

Ale už bylo pozdě. Zachvátila ji panika.

Ellen 20.40

Té holčičce bylo osm let. *Stejně jako Else.*

Ellen otevřela oči. Zamrkala. Bylo jí teplo. Sundala si bundu. Uši jí zaléhaly hukotem větráků. Podlaha se jí zahoupala pod nohama a Ellen se musela zachytit umyvadla, aby neupadla.

„Smrt, smrt, smrt,“ šeptala si s důrazem na každé slovo. Na hrudi cítila takový tlak, že téměř nemohla dýchat.

Někdo zalomcoval klikou.

Ellen pustila kohoutek naplno, předklonila se, do dlaní nabrala vodu a opláchla si obličej.

„Jste v pohodě?“

„Jasně,“ odpověděla a snažila se, aby to vyznělo normálně. Podívala se do zrcadla, ale rychle zrak zase odvrátila.

Dýchej, Ellen, snaž se dýchat.

„Haló?“

„Jo, už jdu!“ Kousla se do rtu a pevně přidržela ruce v umyvadle. Voda dál proudila z kohoutku. Zavřela ho, natáhla se po papírovém ručníku a utřela se.

Smrt, smrt, smrt. Poslední z řady psychologek, které navštěvovala, jí doporučila, aby si pro sebe něco

drmolila a zaháněla tím úzkost, dřív než ji přemůže docela. Ellen to nejdřív připadalo primitivní, ale rozhodla se to zkusit. Někde četla, že Astrid Lindgrenová pokaždé zahajovala telefonáty se svými sestrami právě těmito slovy, aby se pak už nemusely k tomuto smutnému tématu vracet. Ellen si k opakování vybrala slovo, které ji děsilo ze všech nejvíc. Probouzelo v ní vzpomínky, jež nemohla vymazat, ač by chtěla. Smutek a stesk, stejně neměnné jako samotná smrt. A občas tato metoda skutečně fungovala.

Vzala za kliku, ale pak se zarazila. Horečně luskala prsty, třeba se jí alespoň tím podaří mozek ošálit.

Musí se vzpamatovat, nemůže tu přece zůstat zavřená navěky. Roztřesenýma rukama odemkla dveře.

„Tohle přece není jediný záchod v celé budově,“ pronesla, rychle prošla kolem kolegyně a zamířila ke svému místu.

Připadalo jí, že na ni všichni civí. Nejraději by šla domů, svlékla se a zalezla do postele. Přetáhla by si deku přes hlavu a vytěsnila okolní svět, ale to bylo to poslední, co si teď mohla dovolit.

Ruka se jí ještě třásla, když zvedla telefon a navolila Oveho číslo.

„Jak to, že nic nevím o té holčičce, co zmizela z tenisové haly?“ Nezdržovala se žádnými zdvořilostními frázemi.

Ove se na druhém konci zasmál.

„Teď ti moc nerozumím, odkdy se zajímáte o děti, co utečou z domu? Studnice námětů vyschla? I přes ten setrvalý liják?“

Úplně slyšela, jak se svému přihlouplému vtípku pochechtává.

Ellen zašla do volné zasedací místnosti, aby mohla mluvit nerušeně.

„O tom, jestli nás ta zpráva zajímá, nebo ne, rozhoduju já.“

Měli dohodu. Ove byl policejní tiskový mluvčí a měl informace skoro o všem, co se u policie šustlo. Všichni novináři mají své informátory. Tak to zkrátka je. Ellen na to nebyla zrovna hrdá, ale bylo to nutné zlo. A Oveho část dohody spočívala v tom, že se postará, aby se k ní dostaly všechny relevantní informace.

Vlastně nebylo nijak zvláštní, že jí Ove nezavolał, lidé se ztráceli častěji, než by se zdálo, a jestliže se nejednalo o zločin, redakce zpravodajství se o tom dozvěděly jen málokdy. Když informace o pohřešované osobě doputovala do TV4, obvykle vyčkali, dokud nebylo jasné, že má případ kriminální pozadí, a je tedy ve veřejném zájmu o zmizení informovat. Ale pod Jimmyho vedením evidentně začala nová éra.

„Proč říkáš, že utekla? Víte to jistě?“

„Protože to většinou tak je, ale poslali jsme k tenisové hale hlídku, aby vyzpovídala rodiče.“

Ellen si uměla živě představit, jak Ove přechází sem a tam dlouhými chodbami policejního ředitelství a mluví do svého nového bluetooth handsfree, které si objednal přímo z Tokia. Při řeči zvolna vrtí hlavou, jako by všechno popíral. Sem a tam. Šedé vlasy dokonale uhlazené voskem. Říkala mu Sova. Nejen kvůli tomu, že se sově podobal, ale také proto, že sova bývá v pověrách spojována s neštěstím a se smrtí. Zjednodušeně řečeno, právě na tom byl založen i jejich vztah. Sova jako symbol moudrosti bohužel Oveho vystihovala méně.

Nakonec se Ellen podařilo ho přemluvit, aby jí zavolal, jakmile se o té dívce dozví něco víc.

„Dobře, ale jestli se to rozhodnete zveřejnit, hlavně se sakra neodvolávejte na policii,“ zabručel, než hovor ukončil. „Nemáme kapacitu na to, aby nám sem spousta lidí volala svoje zbytečné postřehy.“

Ellen se vrátila na své místo a sedla si. Pohled jí utkvěl na záběru na monitoru, kde byla zastavená reportáž z Tumby. Ještě stále se trásla po celém těle, záležal ji studený pot a připadala si celá zmatená. Jak ji Jimmy může do něčeho takového nutit?

„Hm. Dá si někdo páteční večerní kafe?“ zeptal se Leif. „Měli bychom toho využít, než nás za to zkasírují,“ podotkl a vstal. „Myslím za to kafe.“

„Ne, díky.“ Ellen zavrtěla hlavou.

„Jasně, však tebe takový výdaj nezabije,“ dodal.

Ellen to ani nestálo za odpověď.

Leifův největší problém spočíval zaprvé v tom, že byl proti jakýmkoli změnám, zadruhé byl nepříjemný a zatřetí neměl rád Ellen. Nejenže pocházela z velmi bohaté a vznešené rodiny, navíc byla ještě příliš mladá a nezkušená, než aby si zasloužila jeho uznání. Čtyři roky v redakci pro Leifa nic neznamenaly a jeho postoj rozhodně nevylepšilo ani to, že k nim přišla z „Internetu“, tedy z redakce webových stránek.

TV4 bylo Ellenino první opravdové zaměstnání. Na Stockholmské univerzitě vystudovala žurnalistiku, rok strávila na praxi v CNN v New Yorku a pak získala místo jako redaktorka webu TV4. Protože web nebyl tím nejdůležitějším kanálem, dali jí relativně volnou ruku. Ellen se rozhodla točit reportáže o nevyřešených

vraždách, o slavných vraždách, o zvláštních vraždách a o všem, co s vraždami nějak souviselo.

Její práce si všiml jakýsi poradce, který pro TV4 vypracovával strategie, jak si poradit s konkurencí ze strany internetových televizí, a tomuto poradci se podařilo přesvědčit vedení, aby Ellen přesunuli do hlavní zpravodajské relace.

Tam ji nepřijali zrovna s otevřenou náručí. Měli pocit, že se k nim dostala omylem, anebo spíš protekcí, protože měla prominentní příjmení Tammová a vyrostla na zámku Örelo v Södermanlandu.

Získat důvěru ostatních byla dřina, a přestože už tu Ellen pracovala skoro čtyři roky, podle Leifa stále neuměla správně vyhodnotit informace od policie. Seznam jeho připomínek byl nekonečný.

„Nebyla jsi dnes na poradě.“

Ellen vzhlédla od monitoru a podívala se na něj. „Byla jsem v Tumbě...“

„Hm, jen si to ještě užij, protože brzo budeš mít s těmi svými blbinami utrum.“

„Blbinami?“ *Copak už se úplně zbláznil?*

„No, odted' nás čeká utahování šroubů a zvyšování výkonu, jak to nazval Jimmy,“ pitvořil se Leif a dával tak najevo, co si myslí o žargonu, kterým se ohání nový šéf. Pokývl svou téměř holou hlavou směrem k Jimmymu.

Jimmy seděl zády k nim a datloval cosi do excelové tabulky. Od té doby, co před týdnem nastoupil, pracoval téměř nonstop. Buď chtěl ostatní inspirovat k tomu, aby pracovali víc a intenzivněji, anebo byly chystané změny natolik rozsáhlé. Nebylo žádným tajemstvím, že sledovanost neustále klesá a že zpravodajství je drahá záležitost.

„Co to je za otřepané fráze? A ten jeho skánský přízvuk tomu moc nepomáhá. Člověk má co dělat, aby vůbec pochopil, co to ten hošík vykládá. Taky prý zavede jednočlenné týmy. Odteď aby člověk všechno dělal sám,“ pokračoval Leif a vrtěl hlavou. „Bývávalo líp.“

„To se říká odjakživa,“ řekla Ellen.

„Prosím?“

„Že bývávalo líp. To se říká odjakživa.“

Leif zamručel.

Pracoval na Čtyřce od jejího vzniku, což už bylo přes dvacet let. Když se objevil na obrazovce, člověk měl dojem, že je obraz zase černobílý.

Leif byl dobrý novinář a jeho zkušenosti se daly získat pouze věkem. Kolegové si ho velmi vážili a většina redakce k němu vzhlížela. Spousta lidí zvenčí si myslela, že největší slovo mají moderátoři. Ale tak to nebylo. Neoficiálně měl redakci pod palcem Leif. A teď se jeho postavení ocitlo v ohrožení. Bývalý šéf byl Leifův nejlepší kamarád a patrně se postaral o to, aby Leif měl vyšší plat a větší benefity než většina redakce.

„Tak já mizím. Díky a hezký večer,“ prohodil Bengt Magnusson, když procházel kolem.

„Máš zítra volno?“ zeptal se Leif a dohnal ho. „Hele, slyšel jsi, že chtějí zkrátit stopáž *Reportérů*? Co to jako má být?“

Ellen aktualizovala příchozí poštu, aby zjistila, jestli jí Ove něco neposlal, ale přišla jen spousta spamu.

„Já a pár dalších lidí jdeme do *Riche* na pár piv, nechceš se přidat?“ zavolal na ni Jimmy a oblékal si sako.

Samozřejmě mu nezbývalo nic jiného než se zeptat i jí. Ellen zavrtěla hlavou. „Dneska ne. Nestíhám.“

„Tak fajn. Zítřa ahoj.“

Několik vymóděných holek z redakce talkshow *Po desáté* s hihňáním cupitalo za ním.

Leif se vrátil s bulvárními novinami v podpaží a kávou v ruce.

„Tak Jimmy už jde? Já toho kluka nechápu. Podle něj máme ve zprávách vysílat výsledky *StarDance*. On se úplně zbláznil. Kam se to řítíme?“ řekl a zalistoval novinami. Napil se kávy. „A teď ještě chce, abychom informovali o děvčátku, co uteklo z domu. Proboha proč? Takovými bláboly se přece nebudeme zabývat.“

Ellen ho pozorovala. „Není trochu divné, že ta dívka šla na tenis, když se hala opravuje?“

Ellen chodívala do Královské tenisové haly na oběd, ale už týden tam bylo zavřeno kvůli rekonstrukci.

Leif pokrčil rameny.

„A jak vůbec víš, že utekla? Proč to říkáš?“ Ellen vstala tak prudce, až za ní židle poodjela.

Leif se na ni podíval jako na blázna. Možná měl i pravdu.

„Copak nechápeš, že se ztratila malá holčička? Mluvíš o tom přesně jak ti policajti, přitom o tom nemáš vůbec páru.“

„Tak se uklidni. Co je to za pubertální výstup?“ Zavrtěl hlavou a otočil se k monitoru.

Ellen si posbírala věci a uložila notebook do tašky.

„Bereš si půl dne volna?“ zavolal za ní někdo, když rychlým krokem zamířila ke schodům. Kolegové kolem se zasmáli.

Ellen pokračovala dolů do garáže. Copak kromě ní nikdo nechápe, jak je situace vážná?

Helena 20.45

Stres ji ochromoval, nemohla téměř pohnout pažemi. Vůbec jí to nemyslelo. Udělala všechno, co se od matky očekává? Promyslela všechny scénáře, které připadají v úvahu? Na co zapomněla? Obvolala už přece všechny. Rodiče z tenisového kroužku. Spolužáky. Ale nikdo nic neviděl ani neslyšel. Nikdo.

Od jejího posledního pohledu na hodiny uběhly čtyři minuty.

Vyšla těch několik schodů ke Královské tenisové hale a postavila se pod stříšku u vchodu, aby na ni nepršelo. Ne že by na tom záleželo. Byla už celá promočená, nohy chladem necítila a prsty měla úplně zmrzlé.

Nevěděla, kde ještě má hledat. V tuto chvíli jí připadalo nejrozumnější, když zůstane tam, kde je.

Už čtvrt hodiny s Haraldem čekali, až přijede policie. Proč jim nezavolali dřív? Lycke byla pryč už skoro čtyři hodiny.

Soumrak se pod zataženou oblohou snášel dřív a halil prázdné parkoviště do tmavě modrého oparu. Na oranžové ceduli nalepené na prosklených dveřích do tenisové haly bylo napsáno „Zavřeno z důvodu rekonstrukce“. Znovu otevřou za tři týdny. Dveře byly zamčené a fasádu budovy pokrývalo lešení a ochranné plachty. Připomínalo to tu opuštěné staveniště. Za Helenou se rozkládal lesopark Lill-Jansskog. Severní Djurgården. Před ní östermalmský stadion. Známa místa, kam chodívala běhat, ale která teď na ni působila jako černé díry.

„Lycke!“ zakřičela ze všech sil, ale provoz na Lidingövägen a vítr opírající se do plachet její zoufalý pokus zmařily.

Harald stál na dešti pod schody a upíral na ni nevyzpytatelný pohled.

„Já to nechápu,“ řekla. „Jaks mohl něco takového dopustit? Jaks ji tu mohl nechat?“

„Prosím tě, už jsme to probírali tolikrát, já...“

Haraldovi zazvonil telefon, větu nedokončil a z náprsní kapsy kabátu vytáhl přístroj.

Popošel o pár kroků dál a potichu hovořil.

Chloé.

Helena zkontrolovala svůj mobil. Komu by měla zavolat ona? I kdyby někdo takový byl, co by mu řekla?

Znovu se podívala na hodinky a pak na zatopené venkovní kurty.

„Co říkala?“ zeptala se, jakmile Harald hovor ukončil, přestože si před chvílíčkou umínila, že se na to nezeptá.

„Chloé z toho vynecháme.“

„Vynecháme? Není na to trochu pozdě?“ namítla a zašátrala v kabelce po nikotinové žvýkačce. S kouřením přestala před deseti lety, ale nikotin jí pořád scházel. Zbývaly jí dvě žvýkačky.

„Nechápu, kde ti policajti vězí,“ povzdechla si a usilovně žvýkala, div nedostala do čelistí křeč. „Nechápu...“ Došla jí slova.

Na parkoviště zabočilo policejní auto a Heleně se rozbušilo srdce.

Jen jedno auto. Očekávala, že jich bude víc.

Helena ho sledovala pohledem, a když auto zastavilo na vydlážděném plácku před nimi, měla najednou pocit, že to nezvládne.

Z auta vystoupili dva policisté v uniformě.

Harald jim šel naproti a Helena se mu držela v patách.

„Já jsem Harald Höök, otec Lycke.“ Napřáhl ruku a pozdravil se s oběma relativně mladými policisty. „Tohle je její matka, Helena Hööková, pardon, Engströmová,“ řekl a položil jí ruku na záda.

Helena si přála, aby tam tu ruku nechal.

V příštím okamžiku ji odtáhl.

„Určitě ji někdo unesl,“ vyhrkla s pohledem upřeným na jednoho z policistů. „Musíte nám pomoci!“

Slova z ní vylétla jako černý pták.

„Máte důvod si myslet, že ji někdo unesl?“

Policista, který se představil jako Fredrik, se na ni vážně díval.

Zavrtěla hlavou.

„V tom případě nebudeme dělat předčasné závěry.“

„Opravdu je nám líto, co se tu stalo...“, řekl druhý policista, vysoký a statný muž s oholenou hlavou, jehož jméno nezachytila.

„A vám se nikdo neozval, vždyť ji někdo musel vidět? Přece nemůže jen tak zmizet?“ přerušila ho Helena.

„Ne, bohužel se nám nikdo neozval. Zatím. Ale určitě to dobře dopadne. Najdeme ji.“

Fredrik probodl svého vyššího kolegu pohledem.

Helena pochopila, že se právě dopustil chyby, protože jim slibuje něco, co nedokáže splnit.

„Ptali jste se po nemocnicích? Nebo co se v takovýchto případech dělává?“ zeptala se.

„Co se dělává, to záleží na situaci...“, mlžil Fredrik.

„Co když ji někdo unesl?“

„Chápeme, že máte velké obavy, a uděláme všechno pro to, abychom vaši dceru našli. Teď s vámi musíme podrobně projít události dnešního dne, abychom

si udělali přesnější obrázek o tom, co se stalo, a mohli se podle toho zařídit," prohlásil Fredrik.

„Neposadíme se do auta?“ navrhl Harald. „Už skoro dvě hodiny jsme na dešti, a začíná nás to zmáhat. Psychicky i fyzicky, jak určitě chápete.“

Fredrik přikývl a přidržel jim dveře auta.

„Haralde, měla na sobě bundu, určitě ji měla, že ano?“

Harald neodpověděl.

Posadili se na zadní sedadlo. V zrcátku viděla, jak si ji ten vysoký policista prohlíží. Co si asi myslí?

Je to její chyba.

A zcela oprávněně. Její dítě se ztratilo.

Policisté zamkli zadní dveře auta. Zdálo se, že Harald si toho nevšiml. Ten v zrcátku na ni stále civěl. Měla chuť mu říct, aby toho nechal, ale neodvažovala se.

Policista otočil klíčkem a přístrojová deska se rozzářila. Světla na stropě se rozsvítily a topení začalo hrát na maximum.

Helena se naklonila dopředu. „Co uděláme, abychom ji našli?“

„Vezmeme to od začátku,“ řekl Fredrik. „Než pokročíme dál, musíme nejprve zmapovat situaci.“

Mluvil tak příšerně pomalu. Helena se zase opřela, ač se k tomu musela nutit. Podívala se na Haralda. Rozepnul si tmavě zelený nepromokavý plášť a oběma rukama si mnul obličej.

„Najdeme ji,“ ujišťoval ji Harald.

Světlé vlasy měl stále stejně husté jako v mládí, ale kouty se zvětšovaly.

„Všechno dobře dopadne,“ pokračoval a položil jí ruku na koleno. „Už se můžeš uklidnit. Policie na tom pracuje.“

Nechtěla nic jiného než se mu vrhnout kolem krku a nechat se pohltit pocitem bezpečí, které z něj vyzařovalo. Chtěla mu věřit. Že všechno bude jako dřív.

Ve světle se zablýskl jeho snubní prsten. Odvrátila zrak a podívala se skrz tónované sklo okna. Stékaly po něm pramínky deště.

„Fajn, tak abychom to vzali od začátku. Můžete nám povědět, co se stalo?“ vyzval je Fredrik a vytáhl z kapsy kalhot černý sešitek a tužku.

„Tenis...“

„Já...“

Harald a Helena na sebe pohlédli.

„Začni ty,“ pobídl ji Harald.

„Proč bych měla začínat já? Teď v týdnu jsi ji měl ty...“

„Dobře, kdo z vás ji viděl naposled?“ přerušil je Fredrik.

„Moje žena Chloé, to ona Lycke zavezla na tenis.“

„Jenže tenis odpadl,“ doplnila ho Helena.

„A to bylo v kolik?“

„Chvilí před čtvrtou. Rád bych zdůraznil, že Chloé nevěděla o tom, že hodina tenisu se ruší.“

„Potřebovali bychom si promluvit i s Chloé. Takže vy jste nevěděli, že hodina tenisu odpadla?“

Helena na okamžik zaváhala, pak zavrtěla hlavou. Koutkem oka zahlédla, jak se Harald dívá na hodinky.

„Napadá vás, kam by Lycke mohla jít?“

Oba zavrtěli hlavou.

„Neměli byste trochu vody?“ požádala Helena.

„Bohužel ne. A Chloé ji měla také vyzvednout?“

„Přesně tak,“ přikývl Harald, „já jsem pro ni bohužel dojet nemohl, něco mě zdrželo v práci, tak jsem esemeskou poprosil Chloé, aby ji vyzvedla, jenže pak se ukázalo, že mou zprávu nedostala.“

„Esemeskou.“ Helena to slovo skoro vyplivla. „Když ti neodpověděla, proč jsi jí nezavolal, aby ti to potvrdila?“

Harald nepřítomně zíral před sebe.

„Takže kdo ji sem tedy přijel vyzvednout?“

„Nikdo,“ odpověděla Helena stroze a hned si uvědomila, jak to vyznělo. „Můžu to vysvětlit? Když už bylo skoro šest a Harald mi Lycke stále nepředal, pochopila jsem, že něco není v pořádku. Sice to nebyl můj týden, ale stejně měla být na víkend u mě. Lycke byla nachlazená, a evidentně se báli, že by mohla nakazit jejich syna.“ Probodla exmanžela vyčítavým pohledem a pokračovala: „Měli přijet ke mně domů hned po páté hodině. Telefonovala jsem mu, ale nedovolala jsem se, a tak jsem nakonec jela sem.“

„A proč?“ Fredrik se na ni tázavě zadíval.

„Abych zjistila, jestli ji nezapomněl vyzvednout. To se totiž nestalo poprvé. Před pár týdny mi volala učitelka ze školy, abych si přijela pro svoje dítě, protože budovu školy před deseti minutami zavřeli.“

Helena právě posuzovala tržní cenu jednoho bytu, musela přerušit jednání, vyzvednout Lycke a odvézt ji k Haraldovi. Ten se jako obvykle vymlouval, tentokrát na chůvu, i když Helena věděla, že chůva má každou středu odpoledne volno.

Neviděla, co si policista poznamenává, vypadalo to jako klikyháky a ona si říkala, jestli to sám po sobě vůbec přečte.

„Jakmile jsem pochopil, že došlo k nějakému nedorozumění, hned jsem sem jel,“ bránil se Harald.

„Tak co si teď počneme? Musíte ji začít hledat! Kdy přijedou posily?“ Helena si z čela otřela několik krůpějí, sama nevěděla, jestli jí kape voda z mokrých vlasů, anebo se potí. Okýnka se úplně zamlžila.

„Ještě pár otázek. Co měla na sobě?“

„Oblečení na tenis, růžový batoh.“

„Má nějaké zdravotní potíže?“

„Ne.“

„Už někdy předtím utekla?“

„Nikdy, ona není ten typ,“ odpověděla Helena stručně.

„Je hodně plachá a na něco takového by si netroufla,“ doplnil Harald.

Helena si všimla, že ten mlčenlivý policista, ten, který jen seděl a sledoval ji ve zpětném zrcátku, má tetování. Snažila se přečíst, co se v té dlouhé větě, která se mu vinula kolem krku, píše.

„Volali jste jejím kamarádkám?“

„Ano, samozřejmě.“

„Dobře. Chápu, že je to pro vás hrozné, ale začneme tím, co je nejvíc nasnadě. Jste si jistí, že se nevrátila domů? Často se děti najdou doma. V posteli.“ Plaše se usmál.

„Klíče k mému bytu nemá a Harald před chvílíčkou mluvil se svou ženou.“

„Ne, doma není. Je mi jasné, že se na to zeptat musíte, ale prosím vás, už jsme zkoušeli úplně všechno. Nevíme, kde dál hledat.“

„Každý den zmizí stovky lidí a většina se najde. Nejčastěji svým blízkým zapomenou říct, jaké mají plány.“

Helena zatnula zuby.

„Plány? Je jí osm let.“

„Pravděpodobně jenom zabloudila tady v lesoparku.“

„Haralde, co když nemá bundu?!“

Harald se naklonil k přednímu sedadlu. „Poslouchejte, chápu, že musíte vzít v potaz veškeré alternativy, ale já svou dceru znám, ta by nikdy sama nikam nešla. Plýtváte drahocenným časem. Raději poslouchejte, co vám říkáme. Musíme ji začít hledat,“ řekl.

Děšť zesílil. Hlasitě bubnoval do střechy auta.

„Děláme, co je v našich silách.“

Nijak přesvědčivě to nevyznělo, spíš jako naučená fráze.

„I když je okolní park rozsáhlý, daleko se asi nedostala, ale zatím nic nevyklučujeme. Prohledáme Ladugårdsgärdet, Hjorthagen i Severní Djurgården. Máte nějakou dceřinu fotku?“

Helena vytáhla mobil a začala prohlížet uložené obrázky, měla tam však jen snímky různých bytů, které prodávala.

Harald udělal totéž, ale pak beze slova zastrčil mobil do kapsy.

Helena se neubránila myšlence, kolik tam asi má synových fotek.

Nakonec našla fotku z Velikonoc. Nebyla moc ostrá, ale aspoň něco. Byly spolu ve Skansenu. Lycke vypadl přední zub a podle staré rodinné tradice si mohla něco přát. Přála si strávit den ve Skansenu společně s mámou.

Helena si pamatovala, jak ji překvapilo, že si Lycke nepřála kolo nebo něco podobného. Ale dcerka si stála na svém, a i když Helena vlastně neměla čas, je-

ly do Skansenu. Byl to další ubohý pokus ukázat, že je dobrá matka. Nervózně pobíhaly od jedné ohrady se zvířaty ke druhé. Helena měla odpoledne několik prohlídek bytů a musela si toho spoustu připravit. Zničehonic začala Lycke křičet a plakat. Nedala se utišit. Lidé Helenu probodávali vyčítavými pohledy. *Špatná matka*. Prohlížejte si zvířata a přestaňte na mě tak civět, myslela si tehdy. Vůbec nic o mé situaci nevíte.

Podala jim telefon.

„Ta je dobrá, přepošlu si ji na svůj mobil, ano?“ dovolil se policista.

Helena kývla hlavou.

„Co bude dál?“ ptal se Harald. „Neměli bychom do toho zapojit domobranu?“

„Nevadí, když pootevřu dveře, aby sem šlo trochu vzduchu?“ Helena zalomcovala dveřmi. „Promiňte, můžete ty dveře otevřít?“ požádala a sundala si bundu, která se jí lepila k tělu.

„Máte helikoptéry vybavené termokamerami?“ otázel se Harald.

„Vezmeme to jedno po druhém. Má Lycke vlastní mobil?“

Harald zavrtěl hlavou. „Nemá, mluvili jsme o tom, že jí ho pořídíme, ale...“

„Ale Harald si to nakonec rozmyslel,“ skočila mu do řeči Helena. „Dceřiny výdaje měl platit on, ale raději veškeré peníze vynakládal na svou novou rodinu.“

Harald si jí nevsímal a pokračoval: „... ale pořád nám na to připadala moc malá.“

„Opravdu potřebuju na vzduch, prosím vás, otevřete ty dveře.“

„Rozešleme její popis, dostanou ho i všichni taxikáři. A hned zavoláme posily.“

„Nikam daleko neodcházejte,“ řekl druhý policista a konečně odemkl dveře.

Helena se vrhla ven. Zhluboka se nadechla a vydechla, zvedla obličej k obloze a nechala na něj dopadat dešťové kapky.

Ellen 23.00

Ellen bezcílně bloudila autem po městě a snažila se přijít na jiné myšlenky. Několikrát se chystala zavolat matce, ale nakonec to neudělala. Neměla jí co říct. Raději zesílila hudbu.

Děšť bičoval přední sklo auta.

Soustředěně poslouchala hudbu. Hlasitost zvýšila na maximum, tak to měla nejraději.

Místo toho, aby zamířila domů, rozhodla se jet zpátky do práce, přestože to asi nebyl nejlepší nápad.

Projela čtvrtí Gärdet a zabočila na ulici Tegeluddsvägen.

I když stěrače zběsile mávaly sem a tam, neviděla skoro nic a po stopadesáté si připomněla, že musí koupit nové lišty.

Viditelnost ještě zhoršovala tma. Světla aut se odrážela v kalužích.

Když se blížila k budově TV4, z náhlého popudu nezahnula na parkoviště, ale projela kolem a pokračovala dál na ulici Lidingövägen, která spojovala ostrov

Lidingö se čtvrtí Östermalm. Touto cestou teď jezdili všichni její přátelé. Jakmile si pořídili děti, odstěhovali se do vil na Lidingö.

Na semaforu na křižovatce byla červená.

Ellen prsty poklepávala na volant. Co to vyvádí? Opravdu se chystá jet ke Královské tenisové hale?

Na semaforu naskočila oranžová.

Zvládne to?

Zelená.

Plácla do volantu, aby zahнала pocity, které v ní klíčily.

Zase červená.

Zhluboka dýchala.

„Smrt, smrt, smrt!“ vykřikla.

V tu chvíli zahlédla, jak hlavním vjezdem ke Královské tenisové hale projelo policejní auto. Obvykle nechávali tento vjezd zavřený. Zpřístupnili ho patrně jen vzhledem k výjimečným okolnostem.

Okolnostem.

Když se zelená objevila podruhé, rychle se rozhodla, přešla přes Lidingövägen a vjela za policejním vozem dovnitř dřevěnými vraty. Zastavila kousek od třech policejních aut, která už před tenisovou halou stála.

Nemá tu co dělat.

Někdo jí zatukal na okýnko a ona leknutím naskočila. Uviděla známý obličej a tiše si povzdechla, ale okýnko stáhla.

„Co tady taková krasavice pohledává uprostřed noci?“ Skláněl se k ní Seladon. „Umýváš si v dešti auto, nebo ses tu jen stavila, protože jsi věděla, že mě tu najdeš?“ Mrknul na ni jedním okem a přitom

mlaskl. „No, ale žerty stranou, žádné novináře tu nechceme.“

To je ale překvapení, pomyslela si Ellen.

Děšť se brzy vloudil i do auta a vlasy jí rozcuchal vítr. „Jak vám to jde?“

„Zatím nic nového, ale před chvilkou dorazila hlídka se psy, která prohledá okolí. Než se vyspíš, patrně ji najdeme.“

Byl vysoký a mohutný. Poprvé se s ním setkala před mnoha lety, když pracoval jako vyhazovač v klubu *Köket*, který byl populární za jejích gymnaziálních let. Byla tehdy příliš mladá, aby ji tam pustili. Ale Seladon Ellen i její kamarády vždycky nechal jít dovnitř. Pamatovala si, jak se tehdy chlubil, že si musí nechávat šit oblečení na míru, protože je tak mohutný a svalnatý. To nyní patrně platilo i o jeho policejní uniformě. Dnes pracoval u městské policie a Ellen ho často potkávala. Říkali mu Seladon. Podle toho, co slyšela, nebyl příliš protřelý a na ulici se moc dobře neorientoval. Když vyjížděli do terénu, evidentně raději držel jazyk za zuby, aby se neztrapnil. Na krku měl vytetované heslo *If you can't do the time, don't do the crime*.

„Auto bys ostatně měla mít bez poskvrnky, vzhledem k tomu, kolik toho za poslední týden napršelo...“ O krok poodstoupil a prohlédl si její vůz, pak se k ní zase naklonil. „Ale s růžovými auty se to má možná jinak?“ Hlasitě se zasmál.

„Patrně?“ zeptala se.

„Co?“

„Říkal jsi, že ji *patrně* najdete. Snad budete hledat tak dlouho, *dokud* ji nenajdete, ne?“

„No jo, jasně, ale už je pozdě...“ Letmo se podíval na hodinky.

„Kolik vás na to pátrání je?“ Netrpělivě se rozhlédla.

„Hledají ji asi čtyři auta. Jestli ji neobjevíme dnes večer, tak zítra určitě,“ ujistil Ellen a zase na ni jedním okem mrkl.

Někdo by mu měl prozradit, že to nemá kýžený efekt.

„Zítra? Nemůžu vám s něčím pomoci? Dnes!“

Opřel se prsty o stažené okýnko. Byly cítit tabákem.

„No ne, to se nestává každý den, abyste nám vy novináři chtěli pomáhat. Copak se stalo? Něco mi uniklo, anebo jen toužíš po mé přítomnosti? Buď tak laskavá a jeď domů. Projev té rodině trochu úcty. Doufám, že ráno budeme mít lepší zprávy. Jasný?“

Měl pravdu, neměla tu co pohledávat.

„Jestli se někdy budeš chtít projet v mém autě, stačí říct.“ Vytáhla okýnko a nastartovala.

Ale právě když se chystala zařadit zpátečku, utkvěla pohledem na tmavovlasé ženě v sukni a saku, která se choulila u vchodu do haly. Patrně dívčina matka.

Ellen vypnula motor a vystoupila.

„Slečinko, žádal jsem tě, aby ses do toho nemíchala.“ Seladon zvedl ruku. „Přece jsem ti říkal, že tady o novináře nestojíme.“

„Ale no tak. Zkus mě brát jako běžného spoluobčana, který chce pomoci s hledáním.“ Ellen se vydala ke vchodu, ale matku už neviděla.

Místo toho se zaměřila na velitelské auto, jemuž všechny vozy v terénu podávaly hlášení. Postávala u něj malá skupinka policistů, kteří zůstali na místě.

Vítr se jí opřel do holých nohou. Přitáhla si koženou bundu co nejvíc ke krku.

Seladon jí byl v patách.

„To se ti povedlo,“ řekla světlouhlavá žena středního věku sedící na sedadle řidiče. Okýnko měla stažené. Na hrudi se blýskal velitelský odznak.

„Snažil jsem se, ale...“ Seladon už tak suverénně nepůsobil.

„Ale nezvládl jsi ani ten jediný úkol, který jsem ti uložila, totiž nepouštět sem novináře.“

Probodla Seladona i Ellen našťvaným pohledem a vrátila se k mapě, kterou měla rozloženou na přístrojové desce.

Vedle nich stáli dva policejní nováčci. Ellen doufala, že jsou navzdory svému mládí schopní. Ale měla takový pocit, že tomu spíš tak není. Připomínali dva promočené psíky, kteří by nejradyji odjeli domů a zahřáli se šálkem kakaa.

Ellen popošla k velitelce a odkašlala si.

„Nevím, o co vám jde, ale snažíme se tu najít ztracenou dívku, a jestli dovolíte, na slídění novinářů nemáme čas. Rozumíme si?“

„Ale...“

„Škrtněte ká pětku. Oblast Ropsten–Kungliga,“ řekl policista na sedadle spolujezdce.

Velitelka křížem přeškrtnla kousek mapy. Ellen se naklonila blíž k okýnku a uviděla, že celá mapa je rozdělená na čtvercová pole. Skoro všechna už byla přeškrtnutá.

Ellen tázavě ukázala na mapu.

„Však my ji vypátráme,“ řekla velitelka, které bylo jasné, na co se Ellen chce zeptat. „Ale počasí nám

zrovna nehraje do karet. Můžete jít, prosím, trochu dál?“

Ellen ji uposlechla, ale postavila se co nejbliž k otevřeným dveřím auta, aby slyšela rádio a hlášení vozů z terénu.

Jedna hlídka oznámila, že mluvila s pejskařem v Severním Djurgårdsstadenu, ale že jim neřekl nic důležitého.

V rádiu zase zapraskalo.

„Škrtněte ká osmičku. Od östermalmského stadionu k ulici Valhallavägen nikde nic.“

„Zjišťovali jste, jestli jsou v okolí bezpečnostní kamery?“ Ellen se obrátila na dvojici policistů, kteří se vedle ní klepali zimou.

„Jsou, ale není na nich nic vidět.“

„Všechny kamery jsou zakryté plachtami,“ vysvětlil policista a ukázal na lešení pokrývající fasádu.

Z dálky se ozýval hukot. Jeden z mála zvuků, kterému se podařilo přehlušit vítr, pleskání plachet a lan na třech vlajkových stožárech před tenisovou halou.

„Blíží se helikoptéra,“ poznamenal policista, který vystoupil z jiného auta.

„Jak to, že jste tu doteď neměli helikoptéru? Ta holčička už se přece pohřešuje skoro osm hodin!“ Ellen se opět obrátila na velitelku.

„Ve středním Švédsku máme k dispozici jen dvě helikoptéry, jedna byla, když jsme o ni žádali, na Gotlandu a druhá na zásahu ve Strängnäs. Ustupte,“ přikázala a otočila se ke kolegovi. Vyměnili si pár slov, ale Ellen je nezachytila.

Z rádia se neustále ozývala další hlášení. Nic nového. Další křížky na mapě.

Nad nimi kroužila helikoptéra. Ellen vzhledla k nebi a obličej jí smácel déšť. Reflektory helikoptéry se zaměřily k zemi a krouživým pohybem prohledávaly okolí. Ellen se chtěla zeptat, kam se poděla dívčina matka, ale to by si o ní hned pomysleli, že chce parazitovat na rodině. Matka patrně seděla spolu s otcem v druhém policejním autě. Mělo tónovaná skla, a tak dovnitř nebylo vidět.

Ellen zabořilo v zádech, protáhla se a rozhlédla se kolem.

Pohledem se zastavila na venkovních kurtech, které připomínaly spíš bazény.

Panebože! Bazén!

Ellen rychle vyrazila po mokré dlažbě a naklonila se přes studenou zídku oddělující bazén od ostatních sportovišť. Prohlédnout bazén jí zabralo jen chvílička a jediné, co v něm stálo za povšimnutí, bylo pár prázdných plechovek od limonády pohupujících se na hladině. I když byl osvětlený a ona zřetelně viděla, že ve vodě nikdo neplave, stejně zídku přešla a vydala se dolů k okraji bazénu.

„Našlas něco?“

Dostihl ji Seladon.

Ellen obešla bazén, aby se ujistila, že se dívka neschovává někde kolem něj. „Lycke!“ zavolala a odsunula lehátka rozestavená podél bazénu. Obešla ho ještě jednou, nemohla se zbavit dojmu, že jí voda chce něco sdělit.

„Bazén jsme kontrolovali a nikdo tady není. Prohledali jsme celé okolí.“

„Víš jistě, že se tu někde neschovává?“ zeptala se. Seladon přikývl.

„Umí plavat?“ Srdce, které jí bušilo skoro až v krku, se začalo pomalu uklidňovat.

„Tak to nevím,“ odpověděl. „Umí osmileté děti plavat? Dostávají přece takové ty plavecké diplomy a odznaky a tak. Aspoň tak to bylo za mých časů. Kolik mi asi mohlo být? Sakra, teď nevím...“

Ellen přesně věděla, kolik plaveckých diplomů osmileté děti mívají, ale mlčela.

„Kde jsi?“ zašeptala a mnula si zmrzlé prsty. „Vidíš nás? Schováváš se tady někde?“

Rozhlédla se. Otočila se kolem dokola. Měla pocit, že koutkem oka něco zachytila. Pohyblivé tmavé stíny v křovinách. „Lycke, vylez!“

„Haló, je ti dobře?“ Seladon k ní přistoupil.

„Viděls to?“

„A co?“

„Támhle se něco pohnulo.“ Ukázala na křoví poblíž östermalmského stadionu. „Ne, támhle!“ Teď něco zahlédla za tenisovými kurty. „Viděls to?“

„Vidím jenom déšť,“ odpověděl Seladon.

„Někde tu je.“ Ellen zase začala obcházet kolem, aby jí nic neuniklo.

„Asi se ti jen něco zdálo.“

Slabá vůně střemchy jí zablokovala dýchací cesty. Ellen zakašlala. Čím usilovněji dýchala, tím méně vzduchu do sebe vpravila.

„Nepojedeš už radši domů? Tahle zima ti nedělá dobře.“

Ellen měla celé tělo ztuhlé chladem. Promrzla na kost a vlasy mohla ždímat, jako by právě vylezla ze sprchy.

Pomalů se po boku Seladona vydala zpátky k autu.

„Proč po ní pátrá jen policie? Neměli bychom do toho zapojit i orientační běžce? Svolat víc lidí? Domobranu?“

„Orientační běžce?“ Seladon se zachechtal. „To ještě v dnešní době existuje?“

„Co já vím,“ řekla. „A co organizace Missing People? Já se v tom nevyznám. Co děláváte, když se někdo pohřešuje? *V dnešní době.*“

„Organizovat pomoc spousty dobrovolníků nám zabere víc času, než když to uděláme sami. Nemáme na to dost lidí,“ odpověděl a položil Ellen ruku na rameno, jako by chtěl naznačit, že rozhovor je u konce.

„A nemůžu tedy pomoci s organizací já?“

Seladon jen zavrtěl hlavou. Došli k autům, velitelka opět probodla Ellen nevraživým pohledem a dál mluvila s kolegou v autě.

Hukot helikoptéry se vzdaloval.

„To už jsou hotoví? Vždyť sotva přiletěli! To po ní ta helikoptéra nebude pátrat?“

„Už po ní pátrala, ale najít něco v lese je téměř nemožné a prohledat otevřená prostranství jim příliš času nezabralo. Nic neviděli.“

„Končíme,“ řekla velitelka a mávla rukou, jako by žádala o oddechový čas.

„Končíte? Cože? Jste normální? Přece po ní teď nemůžete přestat pátrat!“

„Pro dnešek je to všechno. Prohledali jsme, co se dalo.“

„Ale tady se přece jedná o dítě! Co armáda? Jezdec-tvo? Třeba by vám pomohli hledat. Hradní stráž. Zavolejte do stájí! Mají přece stáje tady na Lidingövägen.“ Ellen tím směrem ukázala, aby svůj požadavek zdůraznila. „Musíte zavolat posily!“

„Jestli nás nenecháte na pokoji, budeme muset sáhnout k opatřením, která nebudou pro nikoho příjemná...“

Ellen její varování ignorovala. „Pokud to teď vzdáte, objeví se to v zítřejších zprávách. Řeknu, že jste neudělali všechno, co se udělat dalo. Zítřka už možná bude pozdě. Slyšíte, co vám říkám? Zavolejte posily! Přece si nemůžete jít jen tak domů lehnout!“

„Vždycky se dá udělat víc, ale musíme se chovat realisticky,“ řekla velitelka a vytáhla okýnko. Ostatní policisté nasedali do aut a vyjeli na Lidingövägen.

„Realisticky?“ zaječela za nimi Ellen.

Chloé 3.45

Chloé se zdálo, že jí vypadaly všechny zuby. Celá zoufalá je jeden po druhém sbírala ze země a pokoušela se je nasadit zpátky do dásní, přidržet je tam prsty. Ale všechny najednou udržet nešlo. Pořád vypadávaly ven.

Probudilo ji vytrvalé houkání sirén z ulice.

„Haralde!“ zavolala a posadila se na pohovce. Houkání se vzdalovalo. Raději se ujistila, že má zuby na svém místě, a s úlevou si vydechla, když jí došlo, že to byl jen sen.

Televize se staženým zvukem stále běžela a právě vysílala jakýsi teleshopping se zázračným posilovacím strojem.

Chloé se podívala na mobil. Bylo čtvrt na pět ráno. Nikdo jí nevolal. Vrátil se Harald domů? Našli Lycke?

„Haralde,“ zkusila to znovu a vstala z teplé měkké pohovky.

Přejela si prstem pod očima, aby se ujistila, že se jí nerozmazala řasenka. Ukazováčkem a prostředníčkem si jako kulmou uhladila blondáté mikádo.

Vzala do ruky dětskou chůvičku, která ležela na konferenčním stolku na hromadě časopisů o mateřství, a zesílila zvuk na maximum. Uslyšela, jak její syn lehce oddechuje. Napětí v krku a ramenou povolilo. Na displeji se objevil Ludde. Obraz byl trochu zrnitý, ale viděla, že klidně a spokojeně spinká v dětské postýlce.

Nejraději by k němu šla a vzala ho do náruče. Objala ho. Stiskla. Pevně. Nikdy ho neopustí.

Na jednom křesle leželo pohozené triko. Patřilo Lycke. Hned si uvědomila, jak ji to rozladilo. Ale tentokrát ji hněv rychle přešel. Vzala triko a přitiskla ho k sobě. Já vím, pomyslela si, vždyť je to jen dítě.

Obešla celý byt a zjistila, že Harald domů nepřišel. Zkusila mu zavolat, ale nezvedal to. Cestou do kuchyně zakopla o plechovky s barvou, rozestavěné uprostřed místnosti. Palec ji bolel jako čert a Chloé celá našťvaná nadávala, že ta rekonstrukce snad nikdy neskončí. Který blbec postavil ty plechovky zrovna sem? Ludde potřebuje volný prostor po celém bytě, a ne aby se museli bát, že se zraní o pohozené nářadí nebo se otráví barvou. Bydlet v prachu z rekonstrukce nemůže být zdravé. Musí Haralda požádat, aby s řemeslníky promluvil. Zase.

Rekonstrukci zahájili hned poté, co byt koupili, což už bylo více než před rokem. Několik nejhorších měsíců přečkali u Haralda v hotelu, ale jakmile byly ložnice a koupelny hotové, nastěhovali se zase domů. Věčně se přesouvat z pokoje na pokoj prostě nešlo. Museli se totiž podřídít požadavkům význačných hotelových hostů.

Když pobývali v hotelu, Chloé Haralda téměř nevidala. Zdálo se, že své přítomnosti na pracovišti využívá k téměř nepřetržité práci. Každý druhý týden u nich také bydlela Lycke. Pokud nebylo místo v apartmá, potřebovali dva dvoulůžkové pokoje. Harald a Lycke byli vždycky na pokoji spolu.

Chloé to těžko snášela. Věděla, že žárlit na dítě se nemá, ale nemohla si pomoci. Harald odstrkoval ji i Luddeho na druhou kolej.

Harald neváhal Chloé připomenout, že v hotelu bydlí jen kvůli ní. To ona přece po tom bytě tolik toužila. To byla sice pravda, ale on snad ten byt nechtěl? Chtěli ho přece společně, ne?

Jakmile otěhotněla, začali hledat své bydlení snů. Pro Chloé přicházela v úvahu jedině ulice Karlavägen. Tam vyrůstala a všechny školy, kam chodila, byly co by kamenem dohodil.

Byt musel mít okna na jih a výhled na alej uprostřed ulice. A měl se nacházet blízko supermarketu ICA Esplanad. Chloé nechtěla nakupovat v Coopu, který byl v ulici o kus výš.

Když konečně našli dostatečně velký byt na správném místě, nebylo na co čekat. Byt koupili nově zrekonstruovaný, ale bývalý majitel vůbec neměl vkus a rozvržení místností rozhodně nebylo ideální.

Nechali předělat úplně všechno.

Chloé si zrovna vařila čaj, když uslyšela ve dveřích klíč. Odložila varnou konvici a pospíchala do předsíně.

Harald stál jako zkamenělý na rohožce a zíral do prázdna. Jako by si jí ani nevšiml. Boty měl obalené bahnem a z oblečení mu kapala voda.

„Nic?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Nic.“

Znělo to tak odevzdaně.

„To je strašné. Kde může být? Co říká policie?“

Harald neodpověděl. Sesunul se do křesla.

„Pojď, sundáme z tebe ty mokré šaty, jinak se nachladíš.“ Pokoušela se mu svléknout plášť, ale on ji mávnutím odehnal.

Zhluboka dýchala, snažila se ho pochopit.

„Dáš si něco? Čaj? Vodu?“

Harald složil hlavu do dlaní.

Prohrábla mu mokré vlasy. Lehounce ho políbila na čelo.

„Máma zítra pohlídá Luddeho. Mrzí mě, že jsem dnes večer nemohla jít hledat s tebou. Určitě ji najdeme. Slibuju.“

Nezdálo se, že by ji Harald vnímal.

„Zítra tohle všechno skončí. Zítra se nám zase vrátí.“ Snažila se, aby to znělo přesvědčivě.

Harald vstal a vydal se chodbou do ložnice. Vpůli cesty se obrátil a podíval se na ni vyhaslýma očima. „Jdu si lehnout.“

„Teď?“ podivila se a marně skrývala zklamání. „Copak si spolu ani nepromluvíme?“

„Nemám na to sílu. Musím se vyspat.“ Odvrátil se a šel v botách chodbou dál. Na nově položených parкетách po sobě zanechával mokré stopy.

„Ale já jsem se tu celý večer nervovala. Pořád jsem ti volala a tys mi to nezvedal, a pak si přijdeš domů a utíkáš si rovnou lehnout.“

Hněv v ní vzplál rychlostí blesku.

Harald se zastavil u dceřina pokoje a otevřel dveře. Rozsvítil světlo a hned ho zase zhasl. Sklopil zrak

a pokračoval chodbou k nejuvzdálenějším dveřím, kde měli ložnici.

Chloé mu byla v patách.

„Ty si snad myslíš, že to je moje vina? Já tu tvou esemesku nedostala. Nevěděla jsem, že ji mám vyzvednout. Klidně se mi podívej do mobilu, jestli mi nevěříš.“

Harald neodpověděl a oblečený si lehl na přehoz na posteli.

„Mohla bys zhasnout?“ poprosil ji.

Chloé zůstala stát ve dveřích. „Tak co se děje? Zlobíš se, protože jsem ji vysadila na Lidingövägen? S tou svou péčí to trochu přeháníš. Vždyť je jí osm, snad může ten poslední kousek dojít pěšky sama?“ naléhala.

„Jasně, může dojít sama. Ne, nezlobím se,“ řekla.

Jeho klidný hlas ji ještě víc popudil.

„Tak snad se aspoň svlečeš, ne?“

Vlastně jí bylo jedno, jakou škodu způsobí svým mokrým oblečením na proužkovaném přehozu. Ale chytala se všeho, jen aby jí věnoval pozornost.

Haraldovi zazvonil telefon. Poprvé od svého příchodu zareagoval, rychle ho vytáhl z kapsy kalhot a ohlásil se.

„Haló? Ne, nevím. Před chvílkou jsem mluvil s policií a nic nového nezjistili. Evidentně to dávno vzdali. Jo, zrovna jsem přišel. Určitě, snaž se trochu vyspat.“ Položil telefon na noční stolek a pokácel přitom rámeček s její a Luddeho fotkou, kterou tam vystavila.

„Kdo to byl?“ zeptala se, přestože jí to bylo jasné.

Harald se schoulil do klubíčka, stále zády k ní.

„Proč mi neodpovíš, když se tě na něco ptám?“ Teď už působila jako hysterka, sama to slyšela, ale nedokázala se udržet.

„Protože když ti řeknu, kdo to byl, ještě víc se naštveš a na to teď, upřímně řečeno, nemám sílu.“

„Jak to, že s Helenou mluvit můžeš, a se mnou ne?“

Žárlivost do ní zařala své drápy.

Chloé popošla k posteli a vzala ho za paži, pokoušela se ho otočit k sobě. „Prosím tě, Haralde, nesmíš mě z toho vynechávat. Copak nechápeš, jak jsem se bála? Snažila jsem se ti dovolat celou noc. Proč se mnou nemluvíš?“

Vyhrkly jí slzy.

„Chloé, já tě z ničeho nevynechávám. Tady nejde o tebe. Snaž se to pochopit. Prosím, nemůžeme si o tom popovídat zítra? Musím se pár hodin prospat, než se ji zase vydám hledat, a prosím tě, nekřič, ať nevbudíš Luddeho.“

Chloé si přitáhla župan těsněji k tělu a práskla za sebou dveřmi, až se zdi otráslly.

Na chodbě se sesunula na podlahu. Takhle si tedy svou budoucnost s Haraldem nepředstavovala.